

Eddies wondere wereld

Eerste druk, 2013

© 2013 Peter Crauwels

Illustrator: Chloé Casier

ISBN: 9789048431106

NUR: 372

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Peter Crauwels

Illustraties door Chloé Casier

**Eddies
wondere
wereld**

Lonesome Johnny

Het was een mooie, zwoele zomerse dag toen Eddie de Ridder op het Zwarte Paard en zijn schildknaap Unlucky Frank hun grote avontuur aanvatten. Ze hadden vernomen dat een groep nobele ridders naar het Heilige Land afreisden om te gaan vechten voor de goede zaak waar veel glorie mee te verdienen viel. ‘Iets met Kruistochten of zo,’ had Eddie de Ridder op het Zwarte Paard geantwoord toen zijn schildknaap vroeg waarom ze zo ver moesten reizen om een potje te gaan vechten. Veel meer wist Eddie de Ridder op het Zwarte Paard niet te vertellen, behalve dat het ergens te doen was in een plaatsje dat ‘het Oosten’ heet.

‘Is dat ver weg?’ had Unlucky Frank daarna gevraagd. ‘Dat Oosten?’

‘Geen idee, maar zo erg groot kan dat toch niet zijn. We rijden gewoon elke dag in de juiste richting en dan zullen we wel vanzelf merken wanneer we in ‘het Oosten’ beland zijn. Waarschijnlijk komen we onderweg wel andere ridders tegen en dan sluiten we gewoon aan.’

Unlucky Frank vond het een strak plan. Telkens ze op een kruispunt stonden, vroeg Unlucky Frank dan welke richting ze uit moesten. Zijn slimme baas zou de weg wel weten te vinden. Steevast tuurde Eddie de Ridder op het Zwarte Paard met zijn hand boven zijn ogen in het rond, op zoek naar ‘het Oosten’. Na een tijd zo geconcentreerd getuurd te hebben, koos die dan een willekeurige richting. Dat ze daardoor de hele tijd in grote cirkels zouden gaan rondrijden, was een gegeven dat geen van beide zou beseffen.

Maar we hadden het over die mooie, zwoele zomerdag waarop Eddie de Ridder op het Zwarte Paard en Unlucky Frank op pad gingen. Nadat alles over ‘het Oosten’ en de Kruistochten gezegd was, vielen er vooral geluidloze stiltes. Geen van beide had veel te vertellen en ze hadden ook geen behoefte aan lange diepgaande gesprekken. Het zou hun reistempo alleen maar drukken en ze wilden zo snel mogelijk hun bestemming bereiken. Zoals het een goede schildknaap betaamt, reed Unlucky Frank schuin achter zijn baas aan.

‘Mag ik eens wat vragen, o mijn edele heer,’ vroeg Unlucky Frank plots. Hij was al enige tijd stilzwijgend in gedachten verzonken en piekerde over iets wat hij niet vatten kon.

‘Maar natuurlijk, goede vriend,’ antwoordde Eddie de Ridder op het Zwarte Paard glimlachend.

‘Wel ... Het is mooi weer en de zon schijnt zo fel dat ik het jammer vind dat er nog geen zonnebrillen bestaan. Maar waarom noemen ze dit dan de donkere middeleeuwen?’

Een zodanig diepzinnige filosofische vraag had Eddie de Ridder op het Zwarte Paard niet verwacht van zijn schildknaap. Daar moest hij toch wel even diep over nadenken waardoor ze enkele minuten ter plekke bleven staan, geconcentreerd in zichzelf gekeerd in een pose waar de Franse beeldhouwer Auguste Rodin bij het creëren van ‘De Denker’ in 1881 nog een puntje aan kon zuigen.

Unlucky Frank bleef zijn baas vol verwachting aankijken.

‘Omdat deze periode uit de geschiedenis weinig schriftelijke bewijzen zal opleveren,’ klonk plots een stem vanuit het struikgewas aan de overkant van de weg. ‘Daardoor zal over duizend jaar weinig geweten zijn wat er gebeurde en dus zal men deze periode de donkere of duistere middeleeuwen gaan noemen.’

Eddie de Ridder op het Zwarte Paard en Unlucky Frank schrokken zich een ongeluk want ze hadden die vreemdeling helemaal niet opgemerkt. Onverschrokken trok Eddie de Ridder op het Zwarte Paard zijn zwaard en sprak de vreemdeling streng toe.

‘Wie zijt gij, vreemde man, dat gij ons gesprek durft te verstoren?’

‘Ik ben Lonesome Johnny met dubbele n achteraan,’ antwoordde de vreemdeling rustig.

‘Hé baas, die man heet Lonesome Johnny met dubbele n achteraan. Die naam is nog langer dan die van u! Waarom zo een lange omslachtige naam?’ vroeg Unlucky Frank trots op zichzelf omwille van zijn toch wel moeilijke woordkeuze.

‘Mijn naam is gewoon Lonesome Johnny,’ verbeterde de man. ‘Om te vermijden dat mensen mijn naam verkeerd spellen, zeg ik er gewoon bij dat er achteraan twee keer de letter ‘n’ staat. Het is mijn naam omdat niemand samen met mij op reis wil en ik dus gedoemd

ben om de rest van mijn dagen in eenzaamheid te slijten. Tenzij jullie me willen vergezellen natuurlijk.'

Terwijl hij de woorden uitsprak, was Lonesome Johnny de twee vrienden genaderd. Toen drong tot het de twee mannen door waarom niemand met deze wat vreemde man op reis wou. Wat een verschrikkelijke lijfgeur had die kerel!

'Halt, geen stap verder,' zei Unlucky Frank dreigend nadat hij zijn zwaard had getrokken. 'Ga terug van waar je gekomen bent, jij onverlaat!'

Geschrokken van het vervaarlijk dicht bij zijn hoofd zwaaiende zwaard, deed Lonesome Johnny snel enkele stappen achteruit. Bij die laatste stap hoorden ze alle drie een vreemd krakend geluid.

Lonesome Johnny keek naar zijn voeten en merkte een dood vogeltje op onder zijn voetzool.

'Zie nu wat je hebt veroorzaakt!' riep Lonesome Johnny boos naar Unlucky Frank. 'Nu heb ik hier een klein lief musje doodgetrapt omdat jij me deed schrikken!'

‘Neen, neen,’ kwam Eddie de Ridder op het Zwarte Paard ad rem tussen, ‘zo is het niet gebeurd. Dat musje vloog net achter ou langs maar werd zo bedwelmd door ou vreselijke lijfgeur dat het dood neerviel. Net als al die vliegen rondom ou. Kunt ge niets doen aan die verschrikkelijke stank?’

‘Neen, ik heb alles al geprobeerd, niets helpt. Het ergste is nog het onbegrip van idioten zoals jullie!’

‘Ach man, zeur zo niet,’ beet Unlucky Frank hem toe. ‘Ga gewoon eens wat meer in bad of gebruik een goede deodorant met bloemettjesgeur.’

‘Dat is nog niet eens uitgevonden, een deodorant,’ reageerde Lonesome Johnny die zijn geduld aan het verliezen was. ‘Ben je dan echt zo achterlijk als je eruit ziet?’

Uiteraard kon Unlucky Frank zich niet zomaar laten beledigen. Vlug sprong hij van zijn paard met zijn zwaard in de lucht zwaaiend. Hij zette twee grote stappen in de richting van Lonesome Johnny. Al snel had hij spijt van die impulsieve actie want de stank was gewoon niet te harden. Hoe kon één enkel persoon zo veel geurhinder veroorzaken?

Unlucky Frank begon paniekerig naar adem te happen waardoor een vlieg, bevangen door de stank en dood neer fladderend, in zijn keel belandde. Hij moest er zo door hoesten dat zijn zwaard uit zijn hand glipte en per ongeluk pal in het midden van Lonesome Johnny’s voorhoofd terecht kwam, waar het trillend bleef nazinderen.

Naar zijn keel grijpend, deed Unlucky Frank enkele stappen achteruit in een poging frisse lucht in te ademen.

‘Oei, wat nu chef?’ vroeg Unlucky Frank verbouwereerd toen hij zag wat hij had veroorzaakt.

‘Ge hebt die man van een eenzaam leven gered, vriend,’ sprak Eddie de Ridder op het Zwarte Paard plechtig terwijl hij zijn schildknaap een spade toewierp. Die spade bewaarde hij in zijn zadeltas voor noodgevallen als deze. ‘Graaf daar wat verder een kuil en dan begraven we hem. Hopelijk zet die stank zich niet vast op ou zwaard, anders moet ge nog een nieuw kopen. Ga ou zwaard maar in de rivier leggen. Hopelijk is de stank er af tegen de tijd dat we hem begraven hebben.’

Zo werd Lonesome Johnny die dag begraven, enkele meters het bos in. Na een kort gebed stegen Eddie de Ridder op het Zwarte Paard en Unlucky Frank weer op om hun weg te vervolgen.

Het graf van Lonesome Johnny is nog steeds gemakkelijk te vinden, want tot op de dag van vandaag groeit er in een straal van tien meter niets ...